

Ten prstýnek, cos mně dala,
ten já nosit nebudu,
pustím ho po Moravěnce
a sám se dám na vojnu.

Už byl od ní na dva hony,
ještě na něj volala:
Pověz ty mně, můj synečku,
čím sem tě rozhněvala.

Hněvalas mě, už nebudeš,
ještě na mně spomeneš,
dyž já sednu na koníčka
a ty tady zůstaneš.

Můžu zůstat neb nezůstat,
nebo taky s tebou jet,
rodiči jsou na krchově,
ti nebudou nic vědět.

Bratr, sestra sou na živě,
ti mně bránit nebudou,
co je mně od Boha daný,
já pojedu za tebou.

1707.

Ze Štěbořic od Opavy

Za Kra - ko - vem slun - ce zcho - dzi, o - fi - cir ko - ně vy - vo - dzi, aj, ko - ně, ko - ně

vra - ne - ho, se - daj ty, šu - haj - ku, na ně - ho.

Za Krakovem slunce zchodzi,
oficir koně vyvodzi,
aj, koně, koně vraneho,
sedaj ty, šuhajku, na něho.

Vrať mi, milý, vrať mi šatku,
dala sem ci na pamatku.
Aj, vrať mi šatku co najspěš,
něbo tu maju inši přísíc.¹⁾

Jak budžě měc vrba střešnu,
to ja se cě, dzěvča, vezmu.
Aj, vrba střešeň něrodzi,
jene to zelene haluzi.

Sedać, sedać jako sedać,
dyž bych moh s milu povědać.
Nic, ma mila, nic něplač,
ještě se mi ty možeš dostać.

Ja ci šatečky něvracim,
na kusečky ji obracim,
aj, na kusečky pořežu,
pod moje koničky posčělu.

¹⁾ Tež cic bych ja něplakala,
dybych se ci jen dostala,

a ty do vojny pojedzěš
a mne smutnu sebu něvezmeš.

778. MALOVÁNÍ

1708.

Z Moravan od Kyjova

Ta ky - jo - vská brána pě - kně ma - lo - va - ná, kdo ju vy - ma - lo - val, ba - rvy ne - ša - no - val.

[: Ta kyjovská brána
pěkně malovaná, :]
[: kdo ju vymaloval, :]
barvy nešanoval.

Žádný nezabrání
ptáčkovi lítati,
jak mně zabraňují
děvče milovati.

Teče voda, teče,
po ní ryby skáčí,
pověz mně, má milá,
proč tvé oči pláčú.

Vymaloval na ní
štvero koní vraných,
vymaloval ještě
černojoké děvče.

Vymaloval taky
koníčka hnědého,
on si ho osedlá,
sedne si na něho.

Pláčú ony, pláčú
pro svého synečka,
vzali ho na vojnu,
dali mu koníčka.

1709.

Z Ulachovic

Na tom na - šem dvo - ře, na tom na - šem dvo - ře to sú vra - ta, Bo - že.